

[Justitsministeren]

Derfor har vi sagt: Det, det drejer sig om, er at få ændret lovgivningen på en sådan måde, at vi får større sikkerhed, men det koster kasinoerne nogle penge, og derfor må vi ændre afgifterne også sådan, at der bliver en bedre fordeling mellem de mindre og de større kasinoer, sådan at de mindre kasinoer fortsat kan eksistere, og sådan, at de i øvrigt kan få betalt det udstyr, som skal til for at øge sikkerheden. Det er – om jeg så må sige – ideen i det, og jeg har forstået, at dette overordnede mål er der enighed om.

Så er der en række tekniske problemer; om, hvem og hvordan der skal kontrolleres, om afgiftssatserne nu er rigtige, og om den måde, hvorpå vi har defineret, hvad troncen kan bruges til. Og endelig er der problemer med udannelsen af croupiererne, idet jeg forstod, at fru Lissa Mathiasen ikke var tilhænger af mottoet »én gang croupier – altid croupier«, men man skal også kunne blive noget andet. Alle disse ting vil vi meget gerne kigge på i udvalget, og vi skal fra ministeriets side gøre, hvad vi kan for at betjene udvalget så godt som muligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 57:

Forslag til lov om ændring af våbenloven.
Af justitsministeren (Erling Olsen).
(Fremsat 4/11 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Peder Sass (S):**

Indledningsvis vil jeg gerne bemærke, at lovforslagets hovedformål – at give politiet mulighed for at kontrollere, at våben opbevares forsvarligt – ikke skal opfattes som en mistillid til skytteforeningerne, idet det er vor helt klare opfattelse, at der i det daglige er et positivt samarbejde mellem skytteforeningerne og politiet.

I bemærkningerne til lovforslaget står nævnt, at Justitsministeriets Kontaktudvalg vedrørende våbenlovgivning efter en gennemgang af reglerne finder, at det vil være hensigtsmæssigt at stramme reglerne for opbevaring af våben i skytteforeningernes lokaler.

Vi finder det vigtigt, at skytteforeningernes opbevaring af våben sker på betryggende vis, men det skal også siges, at det er vor opfattelse, at skytteforeningerne af egen interesse gennem mange år er gået foran i indretning af lokaler med bokse m.v. til opbevaring af skydevåben. Skytterne har den samme interesse som det øvrige samfund i, at politiet får bedre mulighed for at kontrollere, at opbevaring af våben sker forsvarligt, så våbnene ikke kommer i hænderne på de forkerte eller i hænderne på kriminelle elementer. En god sikring og kontrol med våbnenes opbevaring vil nemlig samtidig sikre skytternes fortsatte mulighed for at drive deres sport i foreningslivet uden alt for omfattende restriktioner.

Vi kan tilslutte os politiets udvidede kontrol med lokalerne, hvori der opbevares våben. Vi kan også tilslutte os, at Sortkrudtsskytteforeningerne får adgang til at udstede våbenpåtegning, og endelig kan vi tilslutte os, at Justitsministeriet får hjemmel til at udstede forbud mod alle former for våben, der virker ved udladning af elektrisk strøm.

Fischer (KF):

Den konservative folketingsgruppe er enig i, at alle våben skal opbevares forsvarligt, og at der skal være kontrol med, at det sker, samt at der skal træffes særlige sikkerhedsforanstaltninger, når det drejer sig om større eller mindre koncentration af våben.

For så vidt angår den bemyndigelse, som ministeren søger, til, at politiet skal have adgang til skytteforeningernes lokaler uden retskendelse, vil vi gerne under udvalgsarbejdet have belyst, hvad der ligger til grund herfor, ud fra det synspunkt, at der skal gøre sig ganske

[Fischer]

særlige omstændigheder gældende for at begrunde myndighedsadgang uden retskendelse.

Ligeledes vil vi gerne i udvalget orienteres om indholdet af de ny retningslinjer om opbevaring af våben inden udstedelse af bekendtgørelsen.

På samme måde, som den socialdemokratiske ordfører udtrykte det, er det mit indtryk, at skytteforeningerne gør et godt oplysningsarbejde om våbenansvarlighed og i høj grad er indstillet på at medvirke til den størst mulige sikkerhed.

For så vidt angår hjemmelen til forbud mod våben, der virker ved, som det hedder, udladning af elektrisk strøm, forekommer det umiddelbart som en fornuftig foranstaltning. Vi forventer, at ministeren under udvalgsarbejdet vil kunne give en nærmere orientering om problemstillingen på dette område.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg har svært ved at finde argumenter imod forslaget; umiddelbart er det eneste argument, at der ikke er et problem, der er stort nok til at retfærdiggøre ny lovgivning.

Overordnet mener jeg, at politiet ikke bør have adgang til kontrol af lokaler uden retskendelse. Derfor spørger jeg justitsministeren: Hvad er årsagen, og hvilke problemer har der været, siden dette lovforslag ser dagens lys?

Der eksisterer i dag mulighed for, at politiet kan inspicere våbensamlinger og våbenforretninger uden retskendelse. Derfor er det måske meget naturligt, at våben i foreningsregi hører under samme regler. Men jeg vil gerne spørge justitsministeren: Har det vist sig, at man i foreningerne ikke har levet op til sit ansvar?

Der skal imidlertid ikke være nogen tvivl om, at vi i Venstre går ind for størst mulig sikkerhed, når det drejer sig om våben, så vi vil se positivt på lovforslaget under udvalgsbehandlingen.

Ebba Strange (SF):

På SF's vegne skal jeg sige, at vi tilslutter os, at Danske Sortkrudtsskytteforeninger får adgang til at give våbentilladelse.

Vi støtter også, at våben, der er beregnet til at virke lammende, bedøvende eller blændende ved udladning af elektrisk strøm, forbydes.

Vi støtter også, at de våben, som skytteforeningerne opbevarer, opbevares under mere

sikre forhold, end de bliver i dag, hvis det skønnes nødvendigt – og det gør det selvfølgelig, for ellers ville ministeren jo ikke være kommet med sit forslag.

Vi støtter også, at politiet skal have mulighed for at kontrollere, om man nu også har fulgt de nye regler for opbevaring af våben.

Men så må jeg indrømme, at jeg må stille det samme spørgsmål som både den konservative ordfører og ordføreren for Venstre. Når de nye regler er blevet indført, skytteforeningerne har gjort, hvad de skulle, og politiet oven i købet har kontrolleret, at de har gjort, hvad de skulle, og man så derudover vil give justitsministeren mulighed for at lade politiet gå ind og kontrollere uden retskendelse, må jeg også spørge ud fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt: Er det, fordi man har nogle erfaringer med, at der bliver stjålet særlig mange våben fra disse skytteforeninger, som bliver misbrugt i kriminelt øjemed, eller hvad er grunden til, at vi skal give den beføjelse i dag – eller efter udvalgsbehandlingen, lad os nu se, hvornår vi giver den?

Jeg har ikke sagt nej til at give den, det vil jeg godt sige, og stort set støtter vi forslaget, men vi bliver nødt til at rejse spørgsmålet: Hvad er årsagen til, at politiet skal have den beføjelse til kontrol uden retskendelse?

Tom Behnke (FP):

Det ser ud til, at dette bliver en gentagelse af, hvad der allerede er sagt, men måske med nogle andre ord.

Sortkrudtsskytteforeningerne skal også efter vores opfattelse have mulighed for på linje med andre skytteforeninger at give våbentilladelse, så længe man fastholder de regler, der gælder for andre skytteforeninger, nemlig at politiet lige går ind og kigger i kriminalregistret, om det er en bankrøver, man giver våbentilladelse, eller hvad det nu er for en person. Så langt, så godt!

Men der er to andre væsentlige elementer, som også de foregående ordførere har beskæftiget sig med, og det ene er det, at politiet kan gå ind og kontrollere uden en retskendelse, uden en ransagningstilladelse. Efter min og Fremskridtspartiets opfattelse er det en uskik, der er begyndt at brede sig. Specielt på miljøområdet har man en lang række situationer, hvor man, bare der står »miljø« på ryggen af én og man kommer fra kommunen, kan trænge

[Tom Behnke]

ind på en hvilken som helst virksomhed, uden at man behøver have nogen mistanke om, at der foregår noget ulovligt.

Det er nu også begyndt i politiets rækker, sådan at politiet på nogle felter og områder kan foretage ransagning og undersøgelse, uden at det behøver at have en tilladelse til det. Det er jo blevet opregnet, på hvilke områder man allerede i dag fra politiets side har mulighed for at gå ind og kontrollere, og det er omkring våbensamlinger, våbenlagre og krudtoplag. Nu vil man så også have med, at politiet skal kunne gå ind og kontrollere uden at have en ransagningstilladelse.

Vi vil fra Fremskridtspartiets side stille forslag om, at man fjerner adgangen til kontrol uden retskendelse. Man kan indvende, at det så ikke kan lade sig gøre at lave en egentlig ransagning, for der er ikke tale om statsadvokatsager, der er ikke tale om, at der er højere straf end 1½ år i våbenloven, og derfor kan man ikke umiddelbart gå ind og ransage; men så kan man jo, som man har gjort på andre områder, lave en dispensation i selve våbenlovgivningen, således at politiet kan gå ind og ransage, når der er tale om noget, der falder ind under våbenloven, hvis der er mistanke om, at der foregår noget, som ikke er helt lovligt. På den måde kan politiet altså gå ind.

Politiet kan rette henvendelse til en skytteforening og bede om en underskrift på en ransagningstilladelse for at komme ind og kigge. Hvis foreningen ikke har noget at skjule for politiet, er der ikke noget til hinder for, at man skriver under på ransagningstilladelsen, og så går politiet ind og kigger. Hvis man derimod ikke synes, at politiet skal ind, så kunne det jo være, fordi forholdene ikke er i orden, og i de tilfælde vil politiet jo alligevel kunne gå ind og ransage, men så skal sagen inden 24 timer forelægges for retten, fuldstændig som man gør det med alle andre ransagninger.

Med hensyn til de elektriske våben vil jeg allerførst spørge: Hvad er det for våben, vi her taler om? Alle ordførere har sagt, at det forbud støtter man, men kan nogen af ordførerne fortælle mig, hvad det er for våben? Hvad drejer det sig om? Kan ministeren fortælle mig det? Der står bl.a. i forslaget, at det er våben, der er beregnet til at virke blændende ved udladning af elektrisk strøm. Er det stavlygter? Er det forbudt at rende rundt med en stavlygte og lyse

på folk? Det er i hvert fald det, der står i teksten.

Hvad omfatter det her? Det synes jeg ikke fremgår på nogen måde af forslaget. Der er overhovedet ikke argumenteret for, at denne bestemmelse skulle være nødvendig. Jo, man er kommet til at lave en lovbekendtgørelse, hvor det står, uden at det har hold i selve loven, og det er selvfølgelig pinligt, at Justitsministeriet laver sådan en fejl; men det er ikke ensbetydende med, at Folketinget skal ændre loven for at redde Justitsministeriets folk. Det kunne også være, vi skulle sige: Hvad er det for et tåbeligt forbud? Skal det overhovedet være der?

Det eneste, jeg kender til det, er sådan noget, som man kan se i amerikanske film; dér ser man ofte den slags, og dér bliver den slags våben brugt til selvforsvar. Og hvis det er tilfældet, at der er tale om våben, der fortrinsvis bruges til selvforsvar, er vores opfattelse, at det skal man have lov til. Man skal have lov til at beskytte sig, således at et overfald, røveri, eller hvad det nu er, slet ikke bliver til noget, fordi offeret får en chance for at forsvare sig.

Men forslaget har i sin helhed vores støtte med de ændringsforslag, som jeg her har bebudet.

Sonja Albrink (CD):

Jeg kan supplere med, at CD også støtter lovforslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre har ikke mange bemærkninger at føje til det, der allerede er sagt.

Til hr. Tom Behnkes bemærkninger om, hvorfor det i det hele taget var nødvendigt med alle disse restriktioner, vil jeg sige: Jamen det er da hverken legetøj eller filmvåben, dette her drejer sig om. Det er altså våben, som kan bruges til at angribe andre mennesker med, og det er våben, som kan medføre andre menneskers tilskadecomst og eventuelle død, så det er da vigtigt, at vi har kontrol med, hvordan de bliver opbevaret, så de ikke kan komme i ukyndiges hænder eller havne hos folk, der har volde-lige hensigter.

Om de elektriske våben brugte hr. Tom Behnke den beskrivelse, at de kun blev brugt til selvforsvar; men hvis de kan bruges til at skade et andet menneske med, hvad enten det

[Elisabeth Arnold]

er ved at blænde eller bedøve eller genere på anden måde, så kan de jo også bruges i angrebsøjemed. Det ved vi fra den debat, vi har haft tidligere om spraydåser. De kan ikke alene bruges til selvforsvar, de kan sandelig også bruges i angrebsøjemed. Derfor er det ikke så enkelt, at man bare kan sige, at det kun er selvforsvarsforanstaltninger. Det drejer sig så sandelig også om angreb på andre mennesker.

Det Radikale Venstre støtter forslaget og vil bidrage til en hurtig gang gennem Retsudvalget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg har to spørgsmål. Der bliver sagt fra den radikale ordførers side, at det er meget væsentligt, at der er kontrol med disse våben, som jo altså er farlige, og det er jeg helt enig i. Våben er farlige, våben kan slå folk ihjel – specielt skydevåben. Men når man fra Det Radikale Venstres side er så meget indstillet på, at der skal være kontrol med dem, skal vi så stoppe ved skytteforeningerne, eller skal politiet også have uindskrænket ret til at besøge en hvilken som helst person, der står opført i jagtregisteret, og gå ind på vedkommendes bopæl og kontrollere, om nu også låsestolen og ammunitionen ligger adskilt og hver for sig og er låst inde? Er man også indstillet på det fra Det Radikale Venstres side? Det ville være rart at vide, hvad vi kan forvente.

Det andet, jeg vil sige, er, at det er jo rigtigt, at tåregasspraydåser og andre våben, som bruges til selvforsvar, også kan bruges til angreb, men det er ikke det, der er problemet. De mennesker, der ønsker at lave et angreb, er kriminelle mennesker, som vil gøre det, uanset hvad de kan skaffe sig af våben, og hvis man overhovedet ikke kunne skaffe tåregasspraydåser, ville de bare skaffe sig noget andet, der kunne bruges. Man når nemt ud i en situation, hvor alle de kriminelle har våben, mens alle de lovlige, ofrene, ikke har skyggen af chance for at forsvare sig.

Jeg kunne tænke mig i den forbindelse at spørge den radikale ordfører: Skal det så også være forbudt at gå til selvforsvar i en eller anden judoklub eller gå til karate og lignende former for kampsport, der også kan bruges til angreb, men som er tænkt til, at man skal kunne forsvare sig selv? Det er jo faktisk også en

form for våben, som man kan bruge til angreb. Skal det også være forbudt at gå til den form for sport?

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Hr. Tom Behnke er jo foruden at være folketingsmedlem også politimand, og derfor undrede jeg mig lidt over det, hr. Tom Behnke stod her og sagde. Sådan er verden ikke skruet sammen, og det ved hr. Tom Behnke jo også godt.

Da vi havde den store debat om forbud mod knive med et blad over en vis længde, havde vi bl.a. diskussionen om, at nogle af de unge, der tager en kniv i baglommen, når de går i byen, siger, at de gør det for at forsvare sig, hvis de skulle blive angrebet; og for nogle af dem passer det måske, men selvfølgelig kan den samme kniv bruges til angreb. Sådan er det jo. Vi kan da ikke dele verden op på den måde, hr. Tom Behnke, og sige: Der har vi de kriminelle, og her har vi de sagesløse.

Enhver politibetjent, som har været til stede efter et værtshusslagsmål, bør vide – det ved vi jo i hvert fald fra behandlingen i retten – at når man står der, så kan det være lidt tilfældigt, hvem der bliver gerningsmand, og hvem der bliver offer. Derfor er det altid farligt at tage et våben med i byen, selv om man overhovedet ikke har tænkt sig at bruge det – heller ikke kniven – men kun har taget det med for at kunne forsvare sig, hvis man bliver angrebet. Man kan pludselig komme til at stå i den situation, at man bliver voldsmand, fordi man nu havde det våben med sig. Sådan er virkeligheden, og det ved hr. Tom Behnke.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

På hr. Tom Behnkes korte bemærkning kunne det lyde, som om hr. Tom Behnke nærmest gik ind for, at vi indførte amerikanske tilstande her i Danmark, tilstande, hvor alle har mulighed for at få våben i selvforsøjemed. Det er jo en standende debat i USA, at enhver amerikaner skal have lov at forsvare sig selv, hvilket betyder – og det må hr. Tom Behnke også være klar over – at våbenbesiddelsen har et fantastisk stort omfang i USA og er direkte medvirkende til, at det er et af de mest drabs- og kri-

[Ellisabeth Arnold]

minalitetsbefængte områder i verden, hvor selv skolebørn har skydevåben, og hvor man i øjeblikket diskuterer, hvordan man skal få fjernet alle skydevåben fra skolebusserne. Det er altså en glidebane at komme ud på at begynde at sige, at alle våben er gode til forsvar, og så må vi også tillade dem. Jeg håber ikke, det var det, hr. Tom Behnke mente; jeg tror det ikke.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti støtter lovforslaget.

Når man slår ned særlig på skytteforeninger frem for private hjem, hænger det vel sammen med, at man dér opbevarer flere våben, og at det kan være oplagt for kriminelle netop at bryde ind sådan nogle steder. Derfor synes jeg, at det er helt i orden, at man har en effektiv kontrol og har mulighed for at gribe ind. Jeg behøver ikke her at udpensle alle de skader, der kan ske, når kriminelle får fat i våbnene.

Vi tilslutter os forslaget.

Justitsministeren (Erling Olsen):

Jeg takker for støtten til forslaget. Jeg skal ikke blande mig i debatten om, hvad der er angrebsvåben, og hvad der er forsvarsvåben. Jeg har dog aldrig set mennesker, der solgte våben uden at forklare, at de var til forsvar.

Der var to spørgsmål, som fortjener at blive besvaret her, og resten må vi drøfte i udvalget. Dér skal vi nok levere den argumentation, som man måtte efterlyse.

Det første spørgsmål er: Hvorfor skal politiet kunne komme, uden at der først skal foreligge en retskendelse? Det er et godt spørgsmål, for vi har det efterhånden i en række særlove, og jeg kan godt forstå, at man siger: Går det nu ikke for vidt ud fra en retssikkerhedsbetragtning? Dertil er at sige, at efter det for mig oplyste er det skytteforeningerne selv, der har ønsket det for at stive deres almindelige anseelse af. De har sagt: Vi ønsker faktisk, og offentligheden skal vide, at de mængder af våben, vi har liggende, er under absolut kontrol, og frem for at have en masse papir frem og tilbage og forsinkelser mener vi, at offentligheden skal have den tryghed, at den ved, at politiet kan komme når som helst. Det er, om jeg så må sige, den forklaring, jeg har fået, og den synes jeg egentlig er meget god.

Så blev der spurgt, hvad de dér elektriske våben var for nogle. Der tænkes i første om-

gang på de såkaldte kreaturstave. Det er noget, landmænd har. Når der kommer en olm tyr eller et andet dyr, som de kan have lidt svært ved at klare sådan lige med den ene hånd, har de altså sådan en stav, der kan blænde, lamme osv. Og det er i orden, at disse landmænd, der passer tyre osv., har sådan én, men derimod er det ikke i orden, at de tager den med i byen, når de skal på værtshus. Det er det, der ligger i denne del af forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 13:

Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod køb eller besiddelse af børneporno.

Af Helge Adam Møller (KF) og Inge Dahl-Sørensen (V) m.fl.

(Fremsat 14/10 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Erling Olsen):

Det beslutningsforslag, som medlemmer af De Konservative og Venstre har fremsat, går ud på, at det skal gøres strafbart at købe eller besidde børneporno. Som det fremgår af bemærkningerne, er baggrunden for beslutningsforslaget et ønske om i videst muligt omfang at sikre børn mod seksuelle overgreb.

Lad mig allerede nu sige, at jeg er helt enig med forslagsstillerne i, at vi må gøre alt, hvad der er muligt, for at børn kan beskyttes mod overgreb på sjæl og krop; herom skal der ikke